

Dorinta de Mihai Eminescu

Incadrarea in epoca literara. Curente si orientari literare. Receptari critice.

Ca in toata poezia romantica, iubirea si natura sunt teme prezente si in creatia eminesciana.

"Natura este singurul absolut"- afirma poetul. Toate deziluziile, dezamagirile vietii sunt depasite prin contemplarea naturii. Eminescu nu este un pastelist al aspectelor de suprafata, al descrierilor de natura, ci percepe totul ca parte integranta a universului.

Criticul Garabet Ibraileanu afirma ca "in privinta sentimentului naturii si a picturii ei, vom observa ca in prima faza Eminescu este mai obiectiv, mai dezinteresat. E drept, el nu are nici un pastel, nici o poezie consacrata numai naturii. Dar, cum am vazut, in poeziile lui de dragoste subiectiva, natura adesea - daca nu primeaza - e pe acelasi plan cu dragostea. Iar in poezia obiectiva, unde natura e un cadru, cadrul ia proportii intinse, ca de pilda in Calin, partea finala. In faza a doua, natura e intotdeauna in functiune de sentiment, si foarte adesea expresia starilor de suflet. in orice caz este cadrul strict necesar vietii".

Dorinta, publicata in revista Convorbiri literare in 1876, face parte din aceasta a doua parte a creatiei eminesciene despre care vorbeste Ibraileanu, pe tema iubirii si a naturii, alaturi de Lacul, Floarea albastra, Sara pe deal.

-Tema si semnificatia titlului. Influenta.-

Titlul exprima un vis de iubire, o chemare tainica intr-un mirific colt de natura.

Este o poezie definitorie pentru viziunea poetului asupra acestei teme. Visul de iubire, dorinta devine la Eminescu o sursa de lirism. in aceasta poezie dragostea nu este o realitate, ci o aspiratie spre implinire.

-Elemente de structura si compozitie.-

Poezia cuprinde o succesiune de cinci tablouri: chemarea in mijlocul unei naturi tipic romantica, momentul intalnirii, jocul gesturilor tandre, somnul si visul. Fiecare secventa lirica fixeaza o imagine dintr-o idila, al carei ceremonial este construit dupa acelasi tipar pe care-l vom intalni si in alte poezii pe aceasta tema.

Modalitatile de adresare (imperativul "vino"), alternanta pronumelor si adjectivelor de persoana I si a li-a singular, prezenta formelor verbale specifice acestor persoane tradeaza caracterul epistolar, din punct de Vedere formal, al poeziei. stim azi ca Eminescu i-a trimis acest poem Veronicai Micle, ca pe o scrisoare, in martie 1876, si a publicat-o in septembrie acelasi an.

In primul tablou cadrul natural este abia schitat: "izvorul care tremura pe prund" (personificare), "prispa cea de brazde" (metafora), "crengi plecate" (epitet metaforic).

Momentul intalnirii mult visate se caracterizeaza prin dinamism, sugerat prin verbe de miscare

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

prezente in strofa a li-a: "sa alergi", "sa cazi", "sa desprind", "sa ridic". Totul se desfasoara dupa un ritual al intimitatii. In secventa lirica urmatoare dorinta este conturata treptat intr-un crescendo de mare finete; visul de iubire se dezvaluie treptat pana la uitarea de sine.

Elementele naturii vin sa armonizeze cu sentimentele de puritate si cu gesturile gingase ale iubitei. Totul se transforma intr-un murmur al "izvoarelor", al blande "batere de vant". Ninsoarea parfumata a florilor de tei "randuri, randuri" sugereaza suspendarea clipei de iubire in eternitate.

Chipul iubitei este subtil sugerat, amintind de zanele din povesti: "val pe crestet si obraz", "Fruntea alba-n parul galben", "buze dulci". Este o aparitie diafana, aproape fantomatica. Prezenta ei in acest tablou potenteaza ideea de implinire a visului de iubire.

In ultimele doua strofe poetul introduce elemente ale unei naturi meditative, umanizate, expresie a integrarii organice in natura: "ingana-ne-vor c-un cant / Singuratece izvoare / Blanda batere de vant". Interferenta dintre cele doua planuri, om-natura este evidenta in versurile "Adonnind de armonia / Codrului batut de ganduri", unde prin intermediul unei personificari metaforice ("codrul batut de ganduri"), poetul transfera reflectarea asupra semnificatiei acestei iubiri tainice, codrului.

"Omatul florilor de tei" - cum spune Calinescu - vine, in chip firesc la Eminescu, sa imbecite simturile celor doi indragostiti in accederea lor spre eternitate, prin iubire.

Procedee artistice. Imagini si figuri de stil.

Poezia se remarca printr-o naturalete a expresiei, prin noutatea si muzicalitatea asocierii cuvintelor, prin "scuturarea de podoabe stilistice" in exces, care reprezinta semne ale maturitatii liricii eminesciene. Printre figurile de stil folosite observam: personificarea, menita sa apropie cele doua planuri, uman-natura terestra, ("izvorul care tremura pe prund"), metafora ("blanda batere de vant"), inversiunea ("singuratece izvoare"), imaginile auditive si vizuale (zgomotul abia perceptibil al izvoarelor, adierea vantului, flori de tei), epitetul cromatic ("fruntea alba", "parul galben"), repetitia cu rol de amplificare, de subliniere ("singuri - singurei", "randuri - randuri").

La nivel morfologic, cele mai multe epitete sunt realizate prin adjective propriu-zise ("fruntea alba", "parul galben") sau prin participii cu valoare adjectivala ("crengi plecate").

Folosirea verbelor la viitor sau conjunctiv ("sedea-vei", "sa alergi", "sa cazi") sugereaza faptul ca iubirea, chemarea, dorinta raman in sfera visului.

Sintaxa poeziei este cea care da limpezime textului; cele mai multe propozitii sunt principale aflate in raport de coordonare juxtapusa, marcata prin virgula ("Vom visa un vis ferice, / Ingana-ne-vor c-un cant").

Desi ritmul e trohaic si masura de 7-8 silabe, ca in poezia populara, versurile nu au decat o pereche de rime, fiind percepute ca distihuri ample. Acest lucru face ca poezia sa aibe o alta tonalitate, mai grava, decat cea a poeziei populare.

Dorinta de materializare a visului de iubire, de transformare a unei clipe de dragoste in eternitate este sugerata prin folosirea semnelor de suspensie: "Lasand prada gurii mele / Ale tale buze dulci...".

Tonul poeziei emotioneaza, "cuvintele lui au suflet, miscare, culoare, forma, fiecare epitet e o explozie de lumina" (Alexandru Vlahuta). Imaginile poetice deosebite sunt rodul unei gandiri si ale unei simtiri profunde.

Orizontul interior al poeziei eminesciene se naste din frumusetea acestor imagini, din sensurile noi pe care le da cuvintelor astfel incat limba literara "care si-a gasit in poetul Eminescu cea mai frumoasa infaptuire pana astazi, va fi punctul de plecare pentru toata dezvoltarea viitoare a vesmantului cugetarii romanesti." (Titu Maiorescu)